

עפ"ת 44803/05/15 - אבי בן לולו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 44803-05-15 בן לולו נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופטת הבכירה, נגה אהד

מערער	אבי בן לולו
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק - דין

לפני ערעור על פסק דין בית משפט תעבורה מיום 14/04/15 בתיק 126-09-13.

כנגד המערער הוגש כתב אישום ממנו עולה כי בתאריך 20/07/13 נהג ברכב פרטי מ"ר 6905818 כביש מספר 411 קילומטר 5 ברשלנות ובקלות ראש בכך שסטה עם רכבו ימינה ופגע בצינור מים של חברת מקורות, בבדיקת נשיפה שנערכה למערער נמצא ריכוז אלכוהול בדגימת אוויר נשוף של 385 מ"ג. על בסיס זה יוחסו למערער העבירות שעניינן סטייה מנתיב נסיעה - עבירה לתקנה 40 לתקנות התעבורה תשכ"א-1961; נהיגה ברשלנות - עבירה בניגוד לסעיפים 62(2) + 38(2) לפקודת התעבורה תשכ"א-1961; גרימת נזק - עבירה בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה; נהיגה בשכרות - עבירה בניגוד לסעיף 62(3)+39א+64ב לפקודת התעבורה.

לאחר שמיעת ראיות הרשיע בית משפט קמא את המערער בעבירות שיוחסו.

העונש שגזר בית משפט קנס בסך 2,500 ₪, פסילה מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 32 חודשים בניכוי חודשיים פסילה מנהלית; פסילה על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים; מאסר על תנאי בן 7 חודשים למשך 3 שנים שלא יעבור עבירות נהיגה בשכרות, נהיגה תחת משקאות משכרים או נהיגה בזמן פסילה.

מכאן הערעור שלפני.

בנימוקי הערעור

בית המשפט החיל את כלל הדרך על פי הלכת בוקובזה (רע"פ 1713/93) כאשר באירוע זה טענת המערער כי סונוור, האירוע היה אירוע פתאומי אותו לא ניתן היה לצפות, כדוגמת "כתם שמן על הכביש" ומכאן שאינו אחראי לסטיית הרכב.

הסטייה עצמה הצילה את המערער והנוסע לצידו.

ובעניין זה נטען כי היה על המשיבה להציג ראיות בדבר מצב הכביש, תקינות הכביש, תוואי הכביש, מהירות הנסיעה המותרת בכביש, מהירות נסיעת המערער - אלה לא הוצגו בפני בית המשפט.

עוד נטען בנקודה זו כי הבוחן המשטרתי לא טרח לבדוק קיומו של סיכוי סביר לסטיית המערער לשול הימני לצורך מניעת תאונה קטלנית. קביעת בית משפט קמא כי המערער לא נתן פרטים מזהים אודות הרכב המסנוור אינה סבירה.

טענה נוספת, חובת הוכחה על התביעה כי מאז שהנהג נעצר ועד לבדיקתו במכשיר הנשיפה חלפו 15 דקות בהן לא אכל, לא שתה, לא עישן ולא הקיא ושוטר שמר עליו ברציפות במהלך 15 דקות אלה.

מתוך חומר הראיות, בנקודה זו, לא עולה כי שוטר השגיח על המערער משך 15 דקות רצופות בהן כאמור לא אכל, לא שתה, לא עישן ולא הקיא.

ובעניין זה, מת/1 (דו"ח פעולה) עולה כי השוטר אלי שפר בשעה 05:20 הודיע למערער כי אסור לו לאכול, לשתות, לעשן, וכבר בשעה 05:25 העבירו לשוטר משה בנג'ו בעוד בבדיקת הינשוף נערכה בשעה 05:34 קרי ההשגחה על המערער הייתה 9 דקות בלבד.

עוד בעניין זה, השוטר אלי שפר לא ציין באיזה שעה הודיע למערער איסור אכילה, שתיה וכיוב' ומכאן שאין לפני בית המשפט ראיה פוזיטיבית ממתי ימנו 15 הדקות והמערער אינו יכול להתגונן מפני ראיה כללית.

טענה נוספת, המערער טען כי שתה בירה לאחר התאונה, טענה זו נתמכת בעדות הנוסע שהיה עמו ולא נחקר במשטרה ומכאן שאין דרך להוכיח כי במועד התאונה המערער היה שיכור. טענת המערער הינה כי הבירה ששתה לאחר התאונה היא הגורם לתוצאת 385 מ"ג בבדיקת הינשוף.

עוד בעניין זה אי חקירת עד ההגנה שנכח באירוע יחד עם המערער הינה מחדל הפוגע בזכויות המערער.

גרסת המערער עצמה יש בה כדי לעורר ספק סביר שתוצאתו זיכוי המערער.

ולעניין העונש:

לחובת המערער עבר תעבורתי קל, האירוע עצמו הינו חד פעמי שאינו מעיד על אופן נהיגתו, על בית המשפט לקצר תקופת הפסילה לתקופה הפחותה משנה, ולהורות על פסילה על תנאי ליתרת התקופה.

טענות ב"כ המשיבה

הוכח בבית המשפט כי המערער היה תחת השגחת השוטרים שפר ובנג'ו משעה 05:00 ועד שעה 05:34 ובמהלך זמנים זה המערער לא שתה, לא אכל, לא הקיא ולא עישן.

טענת המערער כי שתה בירה לאחר התאונה התקבלה בבית המשפט כגרסה כבושה ואין להתערב בקביעה זו.

בית משפט החיל את כלל הדרך האומר כי סטיית רכב מנתיב נסיעתו מעידה על נהיגה בחוסר זהירות. עצם הסטייה יוצרת חזקה עובדתית לרשלנות הנהג, הנטל לסתור טענה זו על הנהג בלבד. משלא התקבלה גרסה זו בשל חוסר אמון וחוסר סבירות הרי שקביעת בית המשפט כי המערער אחראי לסטייה נכונה ואין להתערב בה והעונש שגזר בית המשפט הולם וראוי הן את נסיבותיו האישיות, עברו התעבורתי, העבירות שביצע באשר לא מדובר בעבירת שכרות בלבד אלא עבירות נוספות הנלוות אליה.

לגופו של עניין, דין הערעור להידחות.

1. לעניין שתית הבירה מיד לאחר התאונה - טענה זו נדחתה על ידי בית משפט קמא.

לאור חומר הראיות בתיק צדק בית המשפט בקביעתו כי מדובר בגרסה כבושה שאינה מתקבלת על הדעת בנסיבות אירוע התאונה. יש לזכור כי במהלך התאונה לה גרם המערער, נפגע צינור מים של מקורות וכתוצאה מכך פרץ זרם מים חזק שניתז על הרכב, על המערער וקבע בית המשפט כי בנסיבות אלה אין זה מתקבל על הדעת כי בעוד המים זורמים בפרץ, המערער יגש לתא המטען ויוציא בקבוק בירה המצוי בתא המטען. על פי עדויות חוקרי המשטרה, בשל פרץ המים לא יכלו להיכנס לזירת התאונה (ראה עמ' 3 לפרוטוקול הדיון מיום 24/02/14, עדות השוטר אלי שפר).

בית משפט קמא עמד על העובדה כי המערער לא סיפר לאביו אודות שתיה זו, גם כשאביו הגיע לזירת התאונה. גם בשעה שנחקר המערער ונתן גרסתו הראשונית, לא ציין עובדת שתיה זו ואני מפנה להכרעת הדיון, עמ' 31, ש' 8-15.

עד הגנה נחקר בחקירה נגדית לגבי פרטים ספציפיים הנוגעים לאופן השתייה ובעדותו נתגלו סתירות מול עדות המערער, סתירה מהותית אני מוצאת בעדות המערער כי שתה בירה במקום אליו לא הגיע פרץ המים ואילו עד ההגנה העיד כי המערער שתה בקבוק בירה ליד תא המטען, גרסה שאינה אפשרית אל מול עדויות השוטרים באשר לפרץ המים שהיה במקום בעקבות התאונה.

קביעת בית משפט קמא כי התרשם מגרסה מוטת ומגויסת של עד ההגנה למען המערער הינה נכונה נוכח חומר הראיות.

מכאן בצדק דחה בית המשפט גרסת המערער כי שתה בירה מיד לאחר התאונה וכי שתיה זו הינה בבסיס כמות האלכוהול שנמצאה בגופו.

משנדחתה טענת המערער אודות שתית בירה לאחר התאונה, נוכח עדות אלי שפר בישיבת בית המשפט מיום 24/02/14 עמ' 4, ש' 32-30 ממנה עולה כי השוטר הגיע אל המערער בשעה 05:00 וסיים כתיבת דו"ח הפעולה בשעה 05:20 ובשעה 05:25 העביר את המערער אל השוטר בנג'ו ובשעה 05:34 נערכה למערער בדיקת נשיפה. מכל אלה עולה כי היה רצף של נוכחות המערער ליד השוטר אלי שפר ובהמשך ליד השוטר בנג'ו, משעה 05:00 ועד לשעה 05:34. במהלך נוכחות זו אין כל ראיה כי המערער שתה, אכל, עישן או הקיא.

אי ציון השעה בדו"ח הפעולה בה ניתנה הוראה כי המערער לא יאכל, לא ישתה וכו' אינה מהותית כלל במקרה זה משהוכחו 15 דקות רצופות ובמקרה שלנו למעלה מכך של נוכחות צמודה למערער עם מי מהשוטרים שפר או בנג'ו ומשנדחתה טענת ההגנה בדבר שתייה לאחר התאונה, הרי שהממצא העובדתי הוא כי המערער מרגע התאונה ועד לבדיקת הנשיפה במשך 34 דקות לא אכל, לא שתה, לא הקיא ולא עישן.

2. באשר לטענת הסנוור - בצדק החיל בית המשפט את כלל הדרך לפיו סטיית רכב מנתיב נסיעה מעידה על נהיגה בחוסר זהירות, הסטייה יוצרת חזקה עובדתית בדבר הרשלנות של הנהג ועליו לסתור חזקה זו.

בית משפט קמא דחה גרסת המערער בשל חוסר אמון וחוסר סבירות. המערער לא מסר כל פרט שיתמוך במקצת בטענתו כי סנוור באופן פתאומי. לא די באמירה כללית כי סנוור. נהג מסנוור יכול להבחין ולאמוד מרחק הסנוור, האם מדובר ברכב קרוב מאוד או סנוור מרחוק. ניתן להבחין בגודל רכב, האם מדובר ברכב פרטי קטן או משאית/אוטובוס, ניתן להבחין אם הרכב המסנוור מבצע פניה חדה להתרחק מרכבו של המערער, אם לאו אך המערער, כאמור, לא מסר שום פרט שיכול לתמוך בגרסתו.

בית משפט סקר את הפסיקה בדבר כלל הדרך ומצא כי גרסת המערער כללית, סתמית ואינה עומדת במבחן הנטל המוטל על המערער לסתור חזקת נהיגתו הרשלנית וסטייתו מהדרך.

אוסף ואצין כי בהעדר פרטים פרט לטענת הסנוור, לא הייתה חובה על המשיבה להוציא בוחן כדי לבדוק את תוואי הכביש כפי שנכתב בהודעת הערעור.

3. הכרעת הדין מבוססת, מנומקת ומעוגנת היטב בחומר הראיות. כל טענות המערער לעניין הכ"ד נדחות.

ולענין גזר הדין

במסגרת גזר הדין התייחס בית משפט קמא לחומרת העבירה, לפסיקה הקובעת כי הגיעה העת לעלות רף הענישה כדי להוות גורם הרתעתי ממשי, ראה עפ"ת (מחוזי מרכז) 59659-07-14 **אלחרר נ' מדינת ישראל**, תקופת הפסילה בפועל היא למשך שנתיים ובפסיקה ענפה קבעו בתי המשפט כי אין לסטות מפסילה מתקופת המינימום אלא בהתקיים נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן שאינן נשמעות בפי כל. מקום שאין בו אותן נסיבות מיוחדות כאמור לעיל, חובה על בית המשפט לקבוע פסילת המינימום בת 24 חודש בכל נהיגה בשכרות.

בית משפט קמא מפנה לפסיקה ולא מצאתי מקום לחזור עליה.

המחוקק לא קבע מדרג ענישה ועל כן אין משקל לכמות האלכוהול הנמצאת בדמו של נהג. מקום שמתווספת לעבירת השכרות עבירה נוספת, על בית המשפט להחמיר בעונש הפסילה ולהורות על עונש פסילה בפועל העולה על תקופת המינימום בת 24 חודשים, כך עשה בית משפט קמא ולא טעה.

קביעת בית המשפט בדבר אורך התקופה נשקלה לאור נסיבותיו האישיות, ותק הנהיגה, עברו התעבורתי התקין וצורכי המשפחה.

בית משפט קמא לא חרג לחומרה מהעונש הסביר בנסיבות אלה ולא מצאתי מקום להתערב בעונש.

המזכירות תשלח עותק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"ח תשרי תשע"ו, 01 אוקטובר 2015, בהעדר הצדדים.